

boligkommissioner, som har fundet sted i 14 byer, har styrket administrationen og anvendelsen af loven, ligesom man i det hele må lægge vægt på, at tilsynet organiseres med den for formålet nødvendige særlige hygiejniske, tekniske og juridiske sagkundskab. For andre kommuner opretholder forslaget som almindelig regel ordningen efter 1939-loven, således at boligtilsynet udøves af sundhedskommissionen. Lovforslagets regler er i øvrigt udformet således, at boligtilsynet også i de større byer, og hvor forholdene tilsiger det, kan udøves af sundhedskommissionen i stedet for af en særlig boligkommission, og omvendt kan andre kommuner, hvor tilsynet principalt er henlagt til sundhedskommissionen, få godkendt oprettelsen af en særlig boligkommission.

Ved 1939-loven oprettedes et centralt organ — boligtilsynsrådet — med den opgave at varetage det samlede overordnede tilsyn, tage initiativ til fremme af den almindelige bolighygiejne og give almindelige forskrifter for boligtilsynene. Rådet skulle endvidere virke som ankeinstans og kunne også uden påklage ændre de lokale boligtilsyns afgørelser samt eventuelt selv udøve disses beføjelser. Med hensyn til lovens bestemmelser om saneringer var til rådet henlagt beføjelsen til at godkende en kommunalbestyrelses skøn om, at et område er saneringsmodent, således at der kunne ske ekspropriationer til gennemførelse af en bedre ordening af bebyggelsesforholdene. Henlægningen af så forskelligartede beføjelser til boligtilsynsrådet har vist sig at være mindre hensigtsmæssig navnlig derved, at den domstolslignende virksomhed som ankeinstans er vanskelig forenelig med en række af rådets øvrige beføjelser. I betragtning af den betydning, beslutninger i medfør af boligtilsynsloven har for borgerne, findes det ønskeligt at begrænse rådets opgave til at påse fornøden ensartethed og sikkerhed i de lokale boligtilsyns afgørelser, og af de ved 1939-loven til rådet henlagte beføjelser opretholder lovforslaget derfor alene beføjelsen til at virke som ankeinstans og til i et vist omfang også uden påklage at ændre de lokale tilsyns beslutninger. Opgaverne af administrativ karakter foreslås, for så vidt angår godkendelsen af saneringsplaner, henlagt til et sagkyndigt saneringsnævn, i hvilket rådet er repræsenteret, og vil i øvrigt kunne varetages af dels boligministeriet, dels sundhedsstyrelsen.

Da den indtrådte bedring i boligforsyningen vil gøre det muligt for boligtilsynene i højere grad end hidtil at anvende lovens bestemmelser, og da det i praksis har vist sig, at besigtigelse ofte er et nødvendigt led i sagsbehandlingen, foreslås det,

at der oprettes et boligtilsynsråd for hver landsretskreds, og det forudsættes, at der til hvert råd knyttes et sekretariat.

Lovforslaget indeholder ikke principielle ændringer i forhold til 1939-loven med hensyn til de foranstaltninger, som kan bringes til anvendelse over for usunde og brandfarlige opholdsrum.

Adgangen til at meddele benyttelsesforbud eller påbud om forbedring af forholdene er som i 1939-loven begrænset til tilfælde, hvor der skønnes at foreligge sundhedsfare eller særlig fare i tilfælde af brand. Man har i lovforslaget tydeliggjort dette kriterium i overensstemmelse med den af boligtilsynsrådet anlagte praksis.

Lovforslaget indeholder dernæst bestemmelser, der muliggør en smidigere og i det enkelte tilfælde mere hensigtsmæssig anvendelse af lovens retsmidler. Hovedsynspunktet er, at mindre mangler skal kunne påbydes afhjulpet, medens ved større mangler benyttelsen af rummene må forbydes, med mindre ejeren fremsætter og får godkendt et forslag til afhjælpning af manglerne. Ejers adgang til at fremsætte forslag til forbedring foreslås udvidet til alle tilfælde af benyttelsesforbud, med mindre ejendommen er beliggende i et saneringsområde, eller foranstaltningen vil være til hinder for eller vanskeliggøre gennemførelsen af en byplan. Den i et forbud indeholdte frist for benyttelsens ophør foreslås fastsat under hensyn til de konstaterede mangler og disses faregrad, således at 1939-lovens skarpe opdeling mellem forbud med kort frist — som regel ikke over 6 måneder — og forbud på et længere åremål — mindst 12 år — opgives.

Lovforslagets bestemmelser om overbefolkning af lejligheder svarer i det væsentlige til 1939-lovens, men er bl. a. ændret således, at kravene om bestemte m³-indhold pr. beboer, for at en lejlighed ikke skal anses for overbefolket, er opgivet. Det er i stedet fremhævet, at spørgsmålet om, hvorvidt en lejlighed må anses for overbefolket, må afgøres efter et sagkyndigt skøn, der omfatter boligens beliggenhed, dens lys- og luftforhold, værelsernes antal og størrelse og husstandens sammensætning. Da afviklingen af overbefolkningen og den takt, hvori en sådan afvikling kan ske, er direkte afhængig af boligforsyningen, er det endvidere foreslået, at boligministeren kan udfærdige nærmere vejledende bestemmelser om forholdet.

Til de enkelte paragrafer bemærkes:

Til § 1.

I stk. 1 og 2 er lovens stedlige gyldighedsområde opdelt således, at der i stk. 1 angives det område,